

[Arne Larsen.]

egen indsats laver ejendommen til det, som de ønsker den skal laves til, udstyrer den med de ønskede faciliteter og udsmykker den på den måde, som de nu mener passer for dem, så længe de nu skal bebo den ejendom.

Så er der endelig spørgsmålet om hjælpen til de saneringsramte, når de fraflytter en saneringsdømt ejendom og skal inkorporeres i den øvrige boligmasse. Dét er vi enige om, at vi så vidt muligt skal prøve på at rokere de saneringsramte ud, i bedre byggeri naturligvis. At rokere disse mennesker ud i det helt nye byggeri vil i mange tilfælde, som fru Lis Møller har været inde på, betyde en uoverstigelig økonomisk vanskelighed for dem, så derfor skal der altså findes andre former for rokering, og kan det ikke lykkes, må der findes former for økonomisk tilskud til sådanne familier, så de virkelig kan blive boende i de nye lejligheder, de får stillet til rådighed. Jeg forstår, at man vil se meget positivt på disse ting, og ønsker at få dette problem klaret imellem anden og tredje behandling, således at vi kan få en i alle henseender fuldstændig god og tilfredsstillende saneringslov ud af dette lovforslag.

Med disse bemærkninger tilsiger jeg endnu en gang socialistisk folkepartis tilslutning til lovforslaget.

Sigsgaard: Hr. Arne Larsen ser frem til, at man, når nu udvalget har tygget på sagerne endnu en gang, vil kunne få en fuldstændig god og tilfredsstillende saneringslov ud af det. Det eneste, vi så mangler, er en fuldstændig god og tilfredsstillende sanering, og dér kniber det jo desværre en del.

I øvrigt er det interessant at sidde dernede og høre på alle disse pæne ord om alt det, man vil gøre for saneringen og for boligproblemet i det hele taget, hvor meget det bekymrer folketinget og regeringen, og så ser man, at folketinget endnu en gang slår sin egen rekord, tror jeg, idet der i dag er under 10 medlemmer til stede ved behandlingen af dette lovforslag. Jeg kan ikke helt tælle dem, der er ude i rygegangen, men her i salen er der under 10 medlemmer til stede, og det er jo næsten, som om det havde været en udenrigspolitisk debat — dér kan vi også snige os ned på de tal — eller som om det havde været et VS-forslag, der blev

behandlet. Men her er det altså et regeringsforslag.

Jeg vil kun kommentere et par af de punkter, der behandles i lovforslaget, andre sagde jeg lidt om ved første behandling, og en lang række af dem er jo ret teknisk prægede.

Jeg vil for det første protestere lidt imod, at man får dette nye forslag om saneringshusene som et ændringsforslag fra udvalget, at man ikke har fået det fra ministeren, som det sædvanlige vel ville være, i første omgang, sådan at man måske havde kunnet få en mere omfattende offentlig debat om det, sådan at der havde været lejlighed til for folk, der havde noget at sige, at henvende sig til udvalget, og sådan at der i det hele taget havde været bedre tid til at tage stilling. Det er for mig at se en lidt farlig udvikling, hvis de faste udvalg, som der bliver flere og flere af her i folketinget, i stadig højere grad bliver tilbøjelige til selv næsten at lovgive uden om folketinget, eller sådan at folketinget først i sidste omgang kommer ind og så kan sige ja eller nej. Det tror jeg nok er noget, man skal være forsigtig med i forbindelse med de faste udvalg, og man skal passe på, at ikke hele debatten, her den boligpolitiske debat, kommer til at finde sted i udvalget.

Så udvekslede den socialdemokratiske og den konservative ordfører nogle bemærkninger om de saneringsramtes store problemer med til trods for diverse låne- og støtteordninger at få råd til at bo i nybyggeriet, og den konservative ordfører kunne støtte socialdemokratiets ordfører i, at man prøvede på at finde frem til en finansieringsordning, der gjorde det nemmere. Jeg ved ikke, om man skal være så begejstret for sådan en ordning. Den er selvfølgelig nødvendig i det øjeblik, man ikke vil gøre noget ved prisen på nybyggeriet, det er klart, men det havde været langt bedre at gøre noget ved prisen på nybyggeriet. Når man ikke gør det og i stedet for støtter de enkelte familier, der skal ud i nybyggeriet, støtter man derved indirekte de folk, der ejer boligerne i nybyggeriet, og tager 2.000 kr. eller mere for dem om måneden, man gør det muligt for dem at få deres lejligheder, deres alt for dyre lejligheder, lejet ud — i dag står der jo ellers en hel del af dem tomme — man gør det i